

[Hagen Hagensen]

Så synes jeg i øvrigt, at det, vi har fået ud af denne debat, er godt, da alle synes at være enige om, at der i hvert fald skal ske en særdeles hurtig sanktion over for dem, der har begået grov vold, og at det skal følges op, således at det ikke blot gælder opklaringen, afslutningen af efterforskningen og rejsningen af tiltalen, men også sagens indbringelse for domstolen og dennes dom. Og derefter, i de tilfælde hvor der bliver dømt, også en så omgående afsoning, som det overhovedet er muligt. Jeg tror nemlig, at man faktisk støtter offeret meget også derved, at offeret kan vide, at der bliver gjort noget effektivt over for den, der har forset sig mod loven. Og justitsministeren har jo tilsagt, at der vil være den fornødne afsoningskapacitet til stede.

Denne debat har vist – og også det er en god ting – at langt de fleste af os er helt enige om, at det skal finde sted.

(Kort bemærkning).

Torben Lund (S):

Jeg vil gerne først sige, at jeg ikke er enig med hr. Hagen Hagensen i, at en udvidelse af varetægtsfængslingsbestemmelserne vil give mindre vold. Det tror jeg altså ikke på. Det er den forebyggende indsats, der alene kan fremkalde en situation, hvor vi får færre voldstilfælde og dermed færre ofre.

Men den egentlige grund til, at jeg gerne ville have en kort bemærkning, var fru Ebba Stranges bemærkninger om, at man fra SFs side nu alligevel ikke gik ind for, at der skulle varetægtsfængsles yderligere i de grove voldssager. Jeg må sige, jeg forstår det ikke. Hvordan kan man både sige det og så samtidig sige, at man skal bruge gentagelsesparagraffen i videre omfang?

Det må da i hvert fald indebære, at man skal fortolke gentagelsesparagraffen på en måde, så gentagelsesrisikoen ikke er helt så kraftig som efter den fortolkning, man bruger i dag. Det må dog betyde – og meningen med fru Ebba Stranges bemærkning må dog være – at der skal varetægtsfængsles i nogle flere tilfælde, når det drejer sig om grov vold. Jeg kan ikke forstå det på anden måde.

(Kort bemærkning).

Ebba Strange (SF):

Jeg kan forstå, at nok er der enighed mellem de Konservative og Socialdemokratiet om, at vi skal have denne øgede adgang til varetægtsfængsling, men der er ikke helt enighed om, hvad vi egentlig skal med den. Der er altså ikke enighed om, hvorvidt den vil begrænse volden eller den ikke vil.

Hr. Hagen Hagensen tror, at det vil den. Hvad hr. Hagen Hagensen bygger sin tro på, ved jeg ikke; det er ikke altid, vi ved, hvad vi bygger vores tro på.

Men det, vi ved – og vi ved jo faktisk noget om disse ting – det er, at langt den meste vold foregår mellem folk, der kender hinanden, som færdes i nogle ganske bestemte miljøer, og som har nogle bestemte måder at leve deres liv på. Og så kan jeg sige til hr. Hagen Hagensen, at der i hvert tilfælde ikke er noget belæg for hans tro om, at volden i de tilfælde skulle blive noget som helst begrænset af, at man nu kan varetægtsfængsle i de tilfælde, som justitsministeren foreslår.

Så vil jeg godt sige til hr. Torben Lund for sidste gang, at jeg ønsker ikke en udvidelse af varetægtsfængslingerne. Jeg ønsker, at hvis der virkelig er konkret begrundet mistanke om, at den pågældende sigtede går ud og begår en forbrydelse, der minder om den, han er sigtet for, så skal vi have mulighed for varetægtsfængsling.

Det kan da godt være – efter de tal, hr. Bernhard Baunsgaard læste op – at den ikke bliver brugt særlig meget i voldstilfælde, men måske bliver brugt en hel del i forbindelse med berigelsesforbrydelser og andre sager. Det var nok værd at interessere sig lidt for.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Som bekendt er det et frit land, vi lever i, og derfor har enhver jo lov til at tro, hvad han vil. Men når man som hr. Hagen Hagensen går rundt og tror, at dette med truslen om varetægtsfængsling har nogen virkning på drukkenbolte, så er man langt ude på den anden side af det rimelige.

Jeg vil gerne gentage de samlede tal fra politiets årsberetning for 1985, der kom i juni 1986, til sammenligning, for at man kan blive klar over, hvad det egentlig er, vi står og drøfter. Det er for grove voldstilfælde § 244, stk. 1-3, i straffeloven. Der var i 1981 i alt 1.604 anmeldelser, i 1985 1.238; det er et fald på 23 pct. Er det en alarmerende udvikling?